

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 18 maja 2018 r.

Pozycja 88

POSTANOWIENIE

z dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt Ts 65/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 sierpnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Leduc Chemie Poland Ltd. Sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez radcę prawnego skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 marca 2017 r. (data nadania), Leduc Chemie Poland Ltd. Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność:

– po pierwsze – art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, ze zm.; dalej: prawo budowlane), „przez to, że nakazuje obligatoryjne wydanie decyzji o rozbiórce budynku wzniesionego bez wymaganego pozwolenia, również wtedy, gdy decyzja ta dotyczy budynku znajdującego się na nieruchomości należącej do osoby, która nabyła tę nieruchomość bez świadomości, że znajdujący się na niej budynek został wzniesiony bez pozwolenia, a budynek ten spełnia warunki umożliwiające jego wtórną legalizację, określone w art. 48 ust. 2 prawa budowlanego (czyli jest zgodny z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w szczególności ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego, oraz nie narusza przepisów, w tym techniczno-budowlanych, w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie budynku do stanu zgodnego z prawem)”, z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 42 ust. 1 Konstytucji;

– po drugie – art. 48 ust. 1 prawa budowlanego, „przez to, że nakazuje obligatoryjne wydanie decyzji o rozbiórce budynku wzniesionego bez wymaganego pozwolenia, nawet wówczas, gdy wydanie takiej decyzji naruszałoby interes społeczny lub słuszny interes właściciela zabudowanej tym budynkiem nieruchomości, a budynek ten spełnia warunki umożliwiające jego wtórną legalizację, określone w art. 48 ust. 2 prawa budowlanego (czyli jest zgodny z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w szczególności ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi

aktami prawa miejscowego, oraz nie narusza przepisów, w tym techniczno-budowlanych, w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie budynku do stanu zgodnego z prawem)”, z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;

– po trzecie – art. 49 ust. 1-4 w związku z art. 59 ust. 1-2 w związku z art. 48 ust. 1 prawa budowlanego, „przez to, że przesłanką wydania decyzji o rozbiórce budynku wzniesionego bez wymaganego pozwolenia czynią nieuiszczenie wysokiej opłaty legalizacyjnej w sztywno określonej wysokości, bez względu na okoliczności samowoli budowlanej, również wtedy, gdy budynek ten spełnia warunki umożliwiające jego wtórną legalizację, określone w art. 48 ust. 2 prawa budowlanego (czyli jest zgodny z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w szczególności ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego, oraz nie narusza przepisów, w tym techniczno-budowlanych, w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie budynku do stanu zgodnego z prawem)”, z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Zdaniem skarżącej kwestionowane przepisy w sposób nieproporcjonalny naruszają prawo własności i „w szczególności wynikające z niego prawo zabudowy” (art. 48 ust. 1 w związku z art. 52, art. 48 ust. 1 oraz art. 49 ust. 1-4 w związku z art. 59 ust. 1-2 w związku z art. 48 ust. 1 prawa budowlanego) oraz „prawo do niepodlegania odpowiedzialności karnej *sensu largo* za naruszenie prawa, którego dopuścił się ktoś inny niż skarżąca” (art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 prawa budowlanego).

Ponadto skarżąca złożyła wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego w sprawie wstrzymania wykonania decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z listopada 2014 r. w przedmiocie nakazu rozbiórki.

2. Postanowieniem z 2 sierpnia 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze.

2.1. Trybunał stwierdził, że do negatywnego położenia prawnego skarżącej (obowiązek dokonania rozbiórki obiektu budowlanego na własny koszt) przyczyniło się niezachowanie należytej staranności przez samą skarżącą (zaniechanie sprawdzenia legalności obiektów budowlanych na nabywanej nieruchomości, rezygnacja z procedury legalizacji samowoli budowlanej), co przemawiało za odmową nadania dalszego biegu skardze na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK).

2.2. Trybunał wskazał również, że zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji przez art. 49 ust. 1-4 w związku z art. 59 ust. 1-2 w związku z art. 48 ust. 1 prawa budowlanego nie może zostać rozpoznany merytorycznie (art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK), gdyż skarżąca nie legitymowała się orzeczeniem w przedmiocie określenia wobec niej opłaty z tytułu legalizacji samowoli budowlanej.

2.3. Zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 Konstytucji przez art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 prawa budowlanego został uznany przez Trybunał za oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK). Kwestionowane regulacje dotyczą bowiem nakazu rozbiórki obiektu budowlanego postawionego bez zezwolenia, przeprowadzonej na koszt jego właściciela. Sankcja (kara) administracyjna – w przeciwieństwie do kary w rozumieniu prawa karnego materialnego – nie stanowi zaś odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego.

2.4. Zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji przez kwestionowane przepisy także został uznany przez Trybunał za oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK). Określone w prawie budowlanym obowiązki i związane z nimi zakazy wiążą się bowiem z obowiązkami publicznoprawnymi dotyczącymi własności nieruchomości. Nie wykluczają jednak *a limine* korzystania z nieruchomości, a nawet jej zabudowy – pod warunkiem uzyskania stosownych zezwoleń. Natomiast w sytuacji, w której dochodzi do naruszenia przepisów prawa przez jednostkę (postawienie obiektu budowlanego bez pozwolenia) – przed zastosowaniem sankcji (nakaz rozbiórki) – co do zasady istnieje możliwość swoistej konwalidacji takiego zdarzenia (procedura legalizacji samowoli budowlanej). Nie można było zatem uznać zaskarżonych przepisów, jako nieproporcjonalnie ingerujących w istotę prawa własności.

2.5. Ze względu na odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Trybunał nie uwzględnił wniosku skarżącej o wydanie postanowienia tymczasowego (art. 79 ust. 1 u.o.t.p. TK) w sprawie wstrzymania wykonania decyzji PINB z 6 listopada 2014 r.

2.6. Odpis postanowienia Trybunału został doręczony pełnomocnikowi skarżącej 11 sierpnia 2017 r.

3. Pismem procesowym, sporządzonym przez radcę prawnego i wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 18 sierpnia 2017 r. (data nadania), skarżąca złożyła zażalenie na postanowienie z 2 sierpnia 2017 r., w którym zarzuciła Trybunałowi:

– po pierwsze – „bezpodstawne przyjęcie, że w niniejszej sprawie orzekanie jest niedopuszczalne ze względu na to, że skarżąca nie wykazała związku między niekonstytucyjnością zaskarżonych przepisów Prawa budowlanego, a naruszeniem jej konstytucyjnych wolności i praw, i to bez jakiegokolwiek odniesienia się przez Trybunał w [z]askarżonym postanowieniu do argumentów wskazywanych w skardze konstytucyjnej”;

– po drugie – „bezpodstawne, a zarazem nieuprawnione przyjęcie, że skarżąca dopuściła się niestaranności w trosce o zabezpieczenie swych interesów przed wniesieniem skargi i to w taki sposób, który uzasadniałby odmowę nadania skardze dalszego biegu, w sytuacji, gdy skarżąca przed wniesieniem skargi wyczerpała wszystkie dostępne środki zaskarżenia, ze skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego włącznie”;

– po trzecie – „bezpodstawne przyjęcie, że w zakresie trzeciego zarzutu sformułowanego w skardze konstytucyjnej, skarżąca nie uzyskała ostatecznego orzeczenia w rozumieniu przepisów Konstytucji i Ustawy o TK”;

– po czwarte – „bezpodstawne przyjęcie, że zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 Konstytucji i zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji są oczywiście bezzasadne, i to bez jakiegokolwiek odniesienia się w zaskarżonym postanowieniu do zawartych w skardze konstytucyjnej argumentów powołanych w celu uzasadnienia tych zarzutów”. Skarżąca wniosła przy tym o uwzględnienie zażalenia i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu oraz ponowiła żądanie wydania postanowienia tymczasowego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 7 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim,

czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

3. Odnosząc się do pierwszego i drugiego zarzutu zażalenia Trybunał zauważa, że w sprawie poprzedzającej wniesienie skargi konstytucyjnej skarżąca (będąca spółką prawa handlowego) nabyła nieruchomość od spółki dominującej – Leduc Chemie B.V., która z kolei nabyła ją od podmiotu trzeciego. Okoliczność, że kontrahent Leduc Chemie B.V. – jak utrzymuje skarżąca – nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 546 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.; dalej: k.c.) ma drugorzędne znaczenie. Zgodnie bowiem z zasadami doświadczenia życiowego profesjonalni uczestnicy obrotu gospodarczego (zwłaszcza, gdy są oni spółkami prawa handlowego) mają szczególnie obowiązek podejmowania działań zabezpieczających ich położenie prawne. Oznacza to, że wszystkie czynności (tak w stosunkach publiczno-, jak i prywatnoprawnych) muszą być, co oczywiste, zgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, ale także powinny świadczyć o tym, iż dochowano przy nich należytej staranności. Niesprawdzenie przez Leduc Chemie B.V. stanu prawnego obiektów budowlanych znajdujących się na nabywanej nieruchomości świadczy po prostu o zaniedbaniu ze strony tej spółki; to samo dotyczy też skarżącej, gdy nabywała przedmiotową nieruchomość od spółki dominującej. Jako fakt notoryjny należy bowiem przyjąć, że przy zamiarze zakupu zabudowanej nieruchomości potencjalny nabywca sprawdza zgodność stanu faktycznego z ewidencją gruntów i budynków prowadzoną przez właściwego starostę, o której mowa w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101, ze zm.). Ponadto – jak wskazano w zaskarżonym postanowieniu z 2 sierpnia 2017 r. – skarżąca, po ustaleniu przez organ nadzoru budowlanego, że na jej nieruchomości znajduje się wybudowany bez zezwolenia obiekt budowlany, miała możliwość legalizacji tego obiektu, z której nie skorzystała.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że skarżąca mogła zapobiec rozbiórce obiektu budowlanego wybudowanego bez pozwolenia poprzez jego legalizację, a jeszcze wcześniej – uchronić się w ogóle od zakupu nieruchomości z tym obiektem. Okoliczność, że skarżąca wyczerpała w sprawie nakazu rozbiórki przysługujące jej środki odwoławcze w administracyjnym i sądownoadministracyjnym toku instancji jest przy tym irrelevantna, gdyż wydana wobec skarżącej decyzja organu nadzoru budowlanego stanowiła wyłącznie konsekwencję świadomego zachowania skarżącej. Z tych też powodów odmowa nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w oparciu o przesłankę niedopuszczalności orzekania, spowodowanego przyczynieniem się skarżącej do powstania niekorzystnego dla niej położenia prawnego, była w pełni zasadna. Każdorazowa ocena zasadności skargi konstytucyjnej (tzn. sformułowanych w niej zarzutów) nie może bowiem abstrahować od okoliczności konkretnego stanu faktycznego, gdyż naruszenie konstytucyjnych praw i wolności musi mieć charakter obiektywny, tzn. nie może być wywołane (sprowokowane) przez zachowanie skarżącego (por. np. postanowienia TK z: 4 lutego 2015 r., Ts 193/12, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 10 oraz 22 czerwca 2017 r., Ts 185/16, OTK ZU B/2017, poz. 121).

4. Odnośnie do trzeciego zarzutu zażalenia należy stwierdzić, że jest on niezasadny. Z konstrukcji skargi konstytucyjnej, określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji, wynika bowiem, że jej celem jest ochrona przysługujących skarżącemu konstytucyjnych praw i wolności, naruszonych na skutek wydania ostatecznego rozstrzygnięcia na podstawie przepisu (normy prawnej), którego konstytucyjność jest kwestionowana. Aby uznać skargę konstytucyjną za

dopuszczalną, musi występować ścisła relacja (związek) pomiędzy treścią orzeczenia, zaskarżonym przepisem aktu normatywnego (normą prawną) a postawionym zarzutem niezgodności tego przepisu z określoną normą konstytucyjną (por. np. postanowienia TK z: 4 marca 2014 r., Ts 88/13, OTK ZU nr 2/B/2014, poz. 147; 10 lipca 2014 r., Ts 224/12, OTK ZU nr 5/B/2014, poz. 385 oraz 8 listopada 2016 r., Ts 294/15, OTK ZU B/2016, poz. 507; zob. również wyrok TK z 20 grudnia 2017 r., SK 37/15, OTK ZU A/2017, poz. 90).

Skarżąca zarzuciła m.in. niezgodność art. 49 ust. 1-4 oraz art. 59 ust. 1-2 prawa budowlanego (ujętych związkowo z art. 48 ust. 1 tej ustawy) z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Zaskarżone przepisy dotyczą odpowiednio: przesłanek wyłączających rozbiórkę obiektu budowlanego oraz legalizacji samowoli budowlanej (art. 49 ust. 1-4 prawa budowlanego) i pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego (art. 59 ust. 1-2 prawa budowlanego). Wzorce kontroli traktują natomiast o prawie do ochrony własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji), dopuszczalnych ramach ograniczenia własności (art. 64 ust. 3 Konstytucji) oraz zasadzie proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji). Przedmiotem z kolei wydanych wobec skarżącej decyzji administracyjnych oraz orzeczeń sądów administracyjnych obu instancji był nakaz rozbiórki obiektu budowlanego wybudowanego bez pozwolenia. Nie zachodził zatem związek, o którym mowa w przywołanych wyżej orzeczeniach TK w sprawach: Ts 88/13, Ts 224/12 i Ts 294/15 oraz SK 37/15, gdyż wydana wobec skarżącej decyzja organu nadzoru budowlanego pierwszej instancji dotyczyła nakazu rozbiórki, a nie ustalenia wysokości opłaty legalizacyjnej. Z tego też powodu odmowa nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania konstytucyjności art. 49 ust. 1-4 w związku z art. 59 ust. 1-2 w związku z art. 48 ust. 1 prawa budowlanego w oparciu o przesłankę, o której mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, była zasadna.

5. Także czwarty zarzut zażalenia Trybunał uznaje za niezasadny.

5.1. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że sankcja (kara) administracyjna powinna być rozumiana jako ujemna konsekwencja (dolegliwość), którą powinien ponieść podmiot naruszający przepisy prawa administracyjnego. Ustanowienie przez ustawodawcę sankcji (kar) administracyjnych ma na celu zapewnienie wykonywania przepisów prawa administracyjnego i decyzji administracyjnych. Charakterystyczne dla tych sankcji (kar) jest to, że przesłanką ich wymierzania jest – co do zasady – samo naruszenie zakazu bądź nakazu, wynikającego bezpośrednio z przepisu prawa lub z decyzji administracyjnej, bez względu na zawinienie sprawcy naruszenia, czyli obiektywna bezprawność (zob. np. J. Filipek, *Sankcja prawna w prawie administracyjnym*, „Państwo i Prawo” nr 12/1963, s. 879). W wyroku z 18 kwietnia 2000 r. w sprawie K 23/99 (OTK ZU nr 3/2000, poz. 89) Trybunał stwierdził m.in., że „tam, gdzie przepisy nakładają na osoby fizyczne lub prawne obowiązki, winien się również znaleźć przepis określający konsekwencje niespełnienia obowiązku. Brak stosownej sankcji powoduje, że przepis staje się martwy, a niespełnianie obowiązku nagminne”. W wyroku z 15 stycznia 2007 r. w sprawie P 19/06, Trybunał uznał z kolei, że art. 42 ust. 1 Konstytucji odnosi się tylko do odpowiedzialności karnej *sensu stricto* i postępowania karnego. Nie ma bowiem podstaw, a niejednokrotnie faktycznych możliwości, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, do rozciągania treści tego przepisu konstytucyjnego na wszelkie postępowania, w których stosowane są jakiekolwiek środki przewidujące dla adresata orzeczenia jakiekolwiek sankcje i dolegliwości. Z tego też powodu powołany przez skarżącą art. 42 ust. 1 ustawy zasadniczej stanowił nieadekwatny wzorzec kontroli w sprawie, co oznaczało, że zarzut sformułowany w oparciu o ten przepis wobec art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 prawa budowlanego był oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK).

5.2. Własność z kolei nie jest prawem absolutnym i w związku z tym może podlegać ograniczeniom. Ograniczenia własności są dopuszczalne z zachowaniem warunków przewidzianych w art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji. Pomijając przedmiotowy zakres dopuszczalnych ograniczeń, o których mowa w art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej, kluczowe znaczenie ma to, że jedyną dopuszczalną formą ich wprowadzenia jest forma ustawowa. Konstytucja w odniesieniu do prawa własności aż w dwóch artykułach wyraźnie kładzie na to nacisk. W art. 31 ust. 3 stwierdza się bowiem: „Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”. Zasada ta znajduje potwierdzenie i umocnienie zarazem w art. 64 ust. 3, który stanowi, że „[w]łasność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności”.

Dla oceny zarzutu niezgodności kwestionowanej regulacji z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej kluczowe znaczenie ma stwierdzenie, że przepis ten nie ustanawia ciężaru uszczuplającego majątek każdego rzetelnego właściciela nieruchomości. Przepis ten ustanawia sankcję za naruszenie obowiązku uzyskania pozwolenia na wybudowanie obiektu budowlanego i tym właśnie sprawa skarżącej różni się od sytuacji przez nią przywołanych na s. 9-11 rozpatrywanego zażalenia. Nakaz rozbiórki obiektu budowlanego na koszt właściciela jest zatem obligatoryjną sankcją (karą) administracyjną za wybudowanie obiektu bez uprzedniego uzyskania pozwolenia na budowę albo bez wymaganego zgłoszenia dotyczącego budowy. Zastosowanie tej sankcji jest następstwem naruszenia przez jednostkę określonych przez ustawę obowiązków. Odpowiedzialność jednostki (właściciela) ma charakter obiektywny, gdyż art. 48 ust. 1 prawa budowlanego nie operuje pojęciem „winy” czy „nieuczciwości”, ale odnosi się do obiektywnego stanu faktycznego. Każde więc, choćby nawet przypadkowe naruszenie obowiązków w zakresie uzyskania pozwolenia na budowę albo wymaganego zgłoszenia budowy, jest zagrożone sankcją nakazu rozbiórki. Wyjątek od tej zasady wprowadza art. 49 ust. 1-4 prawa budowlanego, który zawiera przesłanki wyłączające rozbiórkę obiektu budowlanego oraz przesłanki legalizacji samowoli budowlanej.

Wziąwszy pod uwagę zarówno kwestionowane przepisy oraz powołane przez skarżącą normy konstytucyjne, jak i okoliczności stanu faktycznego, Trybunał stwierdza, że w zaskarżonym postanowieniu trafnie uznano oczywistą bezzasadność sformułowanych zarzutów. Skarżąca – co wprost wynika z treści skargi konstytucyjnej – przed zakupem nieruchomości nie poczyniła żadnych ustaleń w przedmiocie legalności obiektów budowlanych na niej usytuowanych. Mimo prawnej możliwości (*nota bene* sygnalizowanej przez organ nadzoru budowlanego) nie wystąpiła o legalizację samowoli budowlanej. Tłumaczenie skarżącej, że byłoby to działanie nieuzasadnione ekonomicznie, dlatego zaniechała wystąpienia o legalizację, nie jest przekonujące, gdyż – na co wskazano w postanowieniu z 2 sierpnia 2017 r. – stosownie do art. 67a § 1 pkt 3 ordynacji podatkowej w związku z art. 59g ust. 5 w związku z art. 49b ust. 5 prawa budowlanego, po ustaleniu wysokości opłaty legalizacyjnej istniała możliwość jej umorzenia, na wniosek skarżącej, w całości lub w części.

Ponadto należy też zauważyć, że skarżąca – po ujawnieniu, że na nabytej przez nią nieruchomości usytuowany jest obiekt budowlany bez zezwolenia – miała zapewnioną ochronę majątkową na zasadzie relewantnych przepisów działu II tytułu XI księgi III k.c.

6. Jako, że zażalenie nie zostało uwzględnione, to tym samym kolejny wniosek skarżącej o wydanie postanowienia tymczasowego należało pozostawić bez rozpoznania.

Z przedstawionych wyżej powodów – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – postanowiono jak w sentencji.